

Naplószilánkok 2015.08.23.

Becsuktam az ajtót. Kint maradt a kutya, a kert, amely szelíden adja át magát az alkonyi fényeknek. Valami nagyon mély, ősi erőt érzek sugározni most ebből a házból, kertből, fákból, a szüleim láthatatlan kezenyomát. Lelke van, sóhajtása ennek a kertnek, ahogy kutyám szaladgál a fák között a fűvön. Vajon hogyan, és mennyi ideig fogad be ez a helyszín? Vajon újra hűtlen leszek-e a teremtett otthonomhoz, hogy ragaszkodjak az emberi érintésekhez, családomhoz az idegenben? Mindig kész vagyok újra elindulni, elhagyni ezt a mély csöndet, nem becsülve megtartó erejét. Most még gazdája akarok lenni, erősíteni a rogyadozó falakat, gondozni a kertet, bontani ami az enyészeté már és újjá építeni a romokat. Gondoskodom, de a szívem másutt van, hűtlen vagyok lélekben. Kevés vagyok magamnak, nem érzem a feladatot, amiért itt vagyok. Valami őrzőnek gondolom magam, védelmezem a kertet majdan valakiknek, és kutat akarok fúratni biztonságul nekik. Kinek? Nem tudom. Most én és a kert, és a csönd vagyunk jelen. Jelen vagyok, és folytonosan útra készülök, vagy vendéget várok. Nem tudom, hogy kiket. Őket, szeretteimet, akik soha nem jönnek. Imáim visszaszállnak homlokomra, kérdéseim az ég felé repülnek. A magány, egyedüllét elfogadhatatlanul vesz birtokba és a kert békéjében oldódok fel: értelme, áldása van ennek, ha nem értem is. És nem kell értenem. A ház, az otthon megtart, de el is enged, hogy örökké visszavárjon.